

covo ve lhůtě §u 464 c. ř. s. podané věcně předpisům §u 467 c. ř. s. nevyhovovalo a tudíž odvoláním skutečně nebylo. Muselo proto odvolání, podané právním zástupcem chudých, žalobci po uplynutí lhůty odvolací ustanoveným pokládáno býti za odvolání nové, a, poněvadž podáno bylo po uplynutí 14denní lhůty §u 464 c. ř. s., jest jeho odmítnutí soudem odvolacím stavem spisů i zákonem plně odůvodněno. Otázky, jak daleko sahají práva právního zástupce k odstranění formálních vad odvolání jedné ze stran ustanoveného, zvláště zda je povinen předpisům zákona neodpovídající odvolání prostě svým podpisem krýti, či zdali a pokud může při odstraňování formální vady nové podání předpisům zákonným odpovídající ve lhůtě mu stanovené učiniti, byly zodpověděny rozhodnutím tohoto Nejvyššího soudu pod číslem 983 sb. n. s. uveřejněným a poukazuje se proto stěžovatel se svými dotyčnými vývody na toto rozhodnutí, jehož odůvodnění Nejvyšší soud i v tomto případě shledává případným. Za tohoto stavu věci jest nerozhodno, zdali soud první stolice měl dle předpisu §u 85 odstavec druhý c. ř. s. formálně vadné odvolání žalobci vrátiti a zdali právní zástupce žalobcův podáním návrhu na vrácení do předešlého stavu sám uznal, že odvolání dne 16. dubna 1925 do protokolu dané za odvolání vůbec nelze pokládati a není proto potřebí otázkami těmito blíže se zabývati. Totéž platí o vývodech rekursu, že jde zde o nezletilce zvláštní ochrany zákona požívajícího a že proto nebude lze právní názor soudu odvolacího v napačeném usnesení vyslovený sdíleti, neboť předpis §u 464 c. ř. s. a předpis §u 467 čís. 3 c. ř. s. platí pro všechny sporné strany, tedy i pro nezletilce, jsou-li spornou stranou, jak tomu jest v tomto případě.

Čís. 5195.

Tím, že zastavená část pozemkové parcely není dosud knihovně vyznačena jako parcela stavební, nestává se nemovitostí, v pozemkové knize nezapsanou (§ 90 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 594 25.)

Soud první stolice povolil exekuci vnučeným zřízením zástavního práva a to zájemným popsáním stavení na pozemku čkat. 816 94, dílci to parcely čkat. 816/1, zapsané ve vložce 1381 zemských desk. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, avšak neprávem, neboť dům postaven jest na dílci poz. parcely čkat. 816/1, kterážto parcela dosud nedělena jest zapsána ve vložce čís. 1381 desk zemských. Dle §u 90 ex. ř. jest třeba k nabytí práva zástavního, by nemovitost, která v zástavu má býti vzata, byla zájemně popsána, když nemovitost, na jejímž podílu pro vykonatelnou pohledávku má býti zřízeno právo zástavní, není zapsána v knize veřejné. Dle samého tvrzení vymáhajícího věřitele jest poz. parc. čkat. 816/1 zapsána ve vložce čís. 1381 desk zemských. Nerozhoduje, že v deskách zemských dosud dělení na poz. parc. čkat. 816/94 vyznačeno nebylo, neboť rozhodnou jest tu jedině okolnost, že celá poz. parc. čkat. 816/1 v knize veřejné zapsána jest. Důsledkem toho nemůže vymáhající věřitel návrh opíratí o § 90 ex. ř., nýbrž jedině

o ustanovení §u 88 ex. ř., k čemuž exekuční návrh nesměruje. Dům postavený na dílci poz. parcely čkat. 816/1, označeném jako 816/94 a dosud knihovně nevyznačeném, tvoří dle §u 297 obč. zák. příslušenství nemovitosti a postihuje jej exekuce na nemovitost, na které jest postaven (§ 140 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Soud rekursní právem zamítl návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zájemným popsáním stavení, vybudovaného na pozemku čkat. 816/94, poněvadž, jak soud rekursní v napadeném usnesení správně vyvodil, nejde zde o nemovitost v knize veřejné nezapsanou, kdyžťe pozemek čkat. 816/94 jest částí parcely č. 816/1, zapsané ve vložce 1381 zemských desk. Okolnost, že parcela kat. čís. 816/94, tvořící dílec pozemkové parcely čkat. 816/1, zapsané v zemských deskách, dosud v pozemkové knize okresního soudu zapsána není, nečiní dílec tento nemovitostí ve veřejné knize vůbec nezapsanou, jakou předpokládá § 90 ex. ř. Opačný, v dovolacím rekursu hájený názor neodpovídá ani stavu věci ani zákonu.

Čís. 5196.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Okna (k vyložení zboží používaná), která nejsou ani samostatnou částí bytu, ani jakékoliv jiné místnosti, nemohou býti samostatným předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy; zákon na ochranu nájemníků se na ně nevztahuje.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 595 25.)

Majitelka domu domáhala se na žalovaném vyklizení dvou oken bytu v jejím domě, jichž žalovaný používal ku výkladu zboží. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud napadený rozsudek zrušil a odmítl žalobu pro zmatečnost §u 477 čís. 6 c. ř. s., maje za to, že vzhledem k předpisu zákona na ochranu nájemců mohlo se zrušení státi toliko svolením soudu k výpovědi v řízení nesporném.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil spisy odvolacímu soudu s poukazem, by, nehledč k domnělé zmatečnosti, znovu rozhodl.

D u v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru soudu odvolacího, který obě strany ve svých rekursech napadají, že žalobkyně může se vyklizení oken domáhati jediné výpovědi z bytu a, poněvadž dle zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. o ochraně nájemníků tak jediné v cestě nesporné učiniti může, že jest tu zmatečnost rozsudku soudu první stolice a řízení jemu předcházejícího ve smyslu §u 477 čís. 6 c. ř. s. K vyvrácení tohoto